

Cartes

Resposta
a Jaume Fàbrega

Fidel Rincón. Sarrià de Ter.

Reconec que llegeixo els articles ben documentats de Jaume Fàbrega sobre cuina i tinc algun llibre seu per casa, però quan parla de política, quan parla contra Espanya, perd l'oremus i, com a mal cuiner, fa unes mixtures immenjables. No tinc res a dir sobre les seves opinions, perquè són les seves. Ara bé, si són sustentades pels fets que aporta, no tenen validesa.

En el seu article del 4 de juliol redueix la Guerra de Successió espanyola a una invasió castellanofrancesa de Catalunya, obviant totes les connotacions europees. Aquest conflicte va desenvolupar quasi cinquanta episodis de guerra a França, Bèlgica, Itàlia i Espanya: Girona, Saragossa, Brihuega, Almansa, Villaviciosa... i finalment Barcelona. No només es dirimia qui havia de ser el rei d'Espanya, sinó un nou equilibri europeu. Per això, quan un dels pretendents a la corona, Carles, va ser anomenat emperador d'Alemanya, els anglesos, que el defensaven, van creure que a la recerca de l'equilibri, era millor deixar el pas als Borbons que representava Felip. I van deixar sols els catalans, a les acaballes de la guerra.

Sap, senyor, Fàbrega, si les premisses d'un sil·logisme són falses, la conclusió no és vàlida. Repeteixo que vostè és ben lliure de sustentar qualsevol opinió i jo l'hi respecto, però utilitzi bons productes per elaborar un bon plat. I per cert, una altra vegada contra els andalusos... Miri, els nous "señoritos" són gent d'ultraesquerra i vostè té encara el punt de mira a l'any de la picor. Si vol, el convido a fer uns vins a la fira d'abril de Sevilla, que va ser creada per un basc i un català, Narcís Bonaplata. Ja veurà com la seva malvolença passa a millor vida.

Cantem en llibertat

josep antoni Muñoz creus. girona.

Senyor director del Diari de Girona, he llegit la carta publicada al seu diari el dia 4 d'aquest mes, del senyor Francesc Riera i Casalí de Sarrià de Ter "Cantem en llibertat" a Girona i voldria manifestar-li la meva plena adhesió al que relata aquest senyor. Vaig ser un dels més de 400 cantaires que va participar en l'espectacle i puc assegurar-li que, d'actes tan emotius, entranyables i alligonadors no se'n veuen cada dia. Jo voldria afegir-hi que cal posar de manifest l'agraïment per la sensibilitat de l'Ajuntament en proposar fer l'acte a l'Auditori amb més cabuda per al públic, en lloc del Teatre Municipal, tal com estava previst en un principi, doncs va ser un encert ja que la sala va quedar plena.

El dia 1 de juliol en l'estrena que es va fer a la Jonquera, ja es va poder valorar la magnitud de l'obra, el treball de tot l'equip directiu i dels col·laboradors. En acabar, el públic va aplaudir llargament l'esforç fet i la qualitat del concert-espectacle, per tant des d'aquestes ratlles felicitar tant l'Agrupació Coral de les Comarques de Girona per organitzar l'espectacle i a l'Orfeó Jonquerenc per la molt bona organització de l'estrena de Cantem en Llibertat. Moltes gràcies.

Jordi Peix i el Banc dels Aliments

eulàlia isabel rodríguez pitarque. torroella de montgri.

S'ha mort Jordi Peix, el vicepresident del Banc dels Aliments de Barcelona. El va crear com a fundació benèfica privada sense ànim de lucre l'any 1987. El seu objectiu primordial era i ha estat des de llavors el de lluitar contra la fam del nostre entorn, a la vegada que procurar, per tots els mitjans, d'evitar que els aliments consumibles, però que per diverses raons no poden ser comercialitzats, siguin destruïts, i així poder-los donar a les persones que els necessiten. Per tant, ha estat, en el seu objectiu principal, una lluita contra el malbaratament dels aliments i a favor del dret d'una alimentació suficient i sana per a tothom. Va ser el primer Banc d'Aliments a l'Estat. Actualment al Banc dels Aliments treballen més de 212 persones, la majoria voluntàries. Aquest Banc col·labora amb les empreses per tal que no s'hi faci cap malbaratament alimentari, sinó que amb els excedents alimentaris es puguin crear cadenes solidàries. Un exemple d'això el tenim en la col·laboració amb Mercabarna; des del 2008, el Banc hi té un magatzem, on diposita els excedents de producte fresc i aquells que no han estat col·locats pels paradistes. A la web del Banc dels Aliments, s'hi pot veure el gran nombre d'empreses solidàries que col·laboren. El concepte va néixer a Phoenix al 1966, d'acord amb una idea de John van Engel. El 1984, el projecte va ser introduït a Europa a través del Banc dels Aliments de París. Jordi Peix el va conèixer allà, i al cap de tres anys va fundar el primer Banc dels Aliments a Barcelona, sota el nom Fundació Benèfica Banc dels Aliments, juntament amb Josep Miró. Ara hi ha a Espanya 55 bancs, mentre que a Europa el nombre és ja de 247, repartits en 20 països. Pel que fa a la resta del planeta, existeix la Xarxa Global de Bancs dels Aliments.

Futbol "versus"

lluita lliure

Àngela Ferrer i Mató. GIRONA.

Veure una competició d'esport mundial com és el Mundial de futbol hauria d'ésser un veritable plaer. Mes,-ai las!- Gairebé a tots els partits trobem una violència que et fa venir ganes de tancar la televisió. Tots els nostres escolars que somnien ser un Messi o un Neymar, tant se val, s'impregnen de la morbositat del joc brut. Què faran ells si l'exemple del seus ídols no es basa en el bon fer sinó en una espècie de lluita lliure per veure qui la fa més grossa o es carrega l'oponent a base de cops i cancalletes? Exemples en tenim a munts. En Neymar ja és a l'hospital i a més a més ara sembla que ha sorgit una nova moda: mossegar com ho faria un animal salvatge! I encara li ofereixen pagar 70 milions per fitxar-lo! I ho fa el Barça, el nostre club! Clavar les dents al rival sembla ser la seva especialitat, vaja un aprenent d'antropòfag! I si fem cas de les declaracions xenòfobes de Rakitic, que només vol jugar, diu, la mar d'estarrufat: amb "gent normal" excloent és clar a qui tingui un color diferent, una sexualitat que no sigui la "seva", etc., etc... Estem ben guarnits perquè també el fitxa el Barça! Ser més que un club potser al final serà en sentit de tenir un equip de personatges no gaire normals.

Així convertim l'esport d'elit en un veritable desastre. Molts diners, massa, i al final per veure un lamentable espectacle en què estan a l'ordre del dia i són consentides totes "les marranades" imaginables. Que Déu ens agafi confessats! I es criticava els romans pels jocs de gladiadors i altres barbaritats! Recordem com van acabar: Qui mal fa, mal acaba.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2014/07/11/cartes/678070.html?utm_source=rss